

derare me tibi dictito, nec tamen tibi persuadeo: gratiam certe maiorem, uberioremque à me inisses, quàm hoc tuo munere fecisti, grandiore omnino quàm focus hic noster Marlianus capiat. Vale. E Marliano nostro, sup horã prandij. Dimitti enim se famulus tuus poscebat.

GVLIELMVS BVDAEVS LVDO
VICO VIVI S.

Is paucis diebus scripseram Hermanum me Phrysiũ non uidisse: at ita casus tulit ut Hermano sim congressus postridie quàm literas obsignauĩ. Cum eo enim pransus sum, & cũ Nicolao Beraldo homine tibi, doctissimisque multis, bene noto, doctorum hominum in urbe nostra ueluti Xenagogo, apud Germanum Brixĩũ, uirum doctrina singulari, ingenioque eximio p̄ditum. Eodem die literas à te binas accepi: unas Hermani manu, alteras domi meæ urbanę reditum meum manãteis, uel aduentum potius. Primum igitur de Phrysiõ ualde te amo, qui talem nobis hominem conciliaris. Nam quantum iudicare ex unius horæ conuictu potuimus, iuuenis est ingenue atque etiam generose natus & educatus: plurimas, insignesque notas indolis eiuscemodi referens: in spem (ut opinor) inchoatus primarię eruditionis, atque doctrinę. Quanquã ei penẽ succensuimus, quod inter homines suę fortis nulla usque adeo inuitari familiari comitate conuiuatoris & conuiuarum potuit, ut innatam modestiam, pudoremque tantisper deponeret. Deinde quod excusationes non accipis, defensionumque mearum argumẽta, quasi male solida eleuas pro arbitrato tuo facunde magis quàm indulgenter: ita ut ulterius progredi causificando nõ ausim, nondum planẽ statuo utram in partem accipere debeam.

Quo enim stilum promoneam, quum urgeri me chirōgra-
 phis meis uideam? Tametsi nō facti quæstio est, sed inter-
 pretationis. In cuiusmodi controuersijs cum uos uiri bo-
 ni, id est dicendi periti & artifices uerborum sentētiarūq̄,
 plurimum ualeatis, certum est non contendere, ne in frau-
 dem quoque litis impendiorum incidam. Et ais te uerbis
 meis credentem, uelut ex promissorem futuræ meæ indu-
 striæ esse factum: ut iam integrum tibi non sit fidem tuā
 luere. Et quando (inquis) in hunc locum de te pollicendo
 progressus sum, unde regredi pudor uetat, uide ut p̄mis-
 sum hominis tibi amicissimi primo quoq̄ tēpore præstes.
 Quid si cum pedem referre te pudeat præpropere proue-
 ctum, me proferre pigeat? Quid si autem periculo meo re-
 nunciare te illam amicis præcipitem pollicitationē uelim,
 & postulem? cum ego quoq̄ renunciare inconsultam ia-
 ctantiunculam non dubitem: ut hoc perfrui ocio ad studi-
 um possim, non ad scriptionum tædium, quod nōdum ta-
 men ipsum satis constitutum habeo, etiam si in uoto habe-
 am. Atqui si hanc cōditionem respuis, meminisse iubebo
 alienum te factum communi periculo promisisse. Ecce au-
 tem rursus cum hæc animo agito, altera noua q̄ ex episto-
 la tua recentiore, operæ indictio, quasiq̄ ignominia denū-
 ciatio, nisi quid mox dignum tanta expectatione hinc exie-
 rit. Et iubes me expectare epistolam à te grandem de hoc,
 quod ad Tonstallum scribenti, nescio quid mihi excidit
 de commētatione non ita ualde angustis finibus circum-
 scripta. Hic etsi epistolam illam non habeo, tamen nihil ita
 certum promisisse me arbitror, unde tibi mecum actionē
 æquus mihi iudex dare possit. Quare argumentum aliud
 scribendi festiuus comminiscere si me audies, nisi te sum-
 moueri mecum agentem, intentionemq̄ tuam depelli pri-
 ma quaq̄ exceptione mauis. Quod si uerbis tuis perpul-
 sus & suasionē euictus aliquid emisero manibus eiusce-

modi, & longe id inferius expectatione, quam tu excitasti fuerit, nimirum ut mihi mox dedecori, sic tibi tandem futurum est pudori, ut qui inconsultius fidem tuam, amiciq; obstrinxeris existimationē. Nosti illud scio, ἐγγύη πάρ' ἄτη, sed parum meministi: quo admonemur sponsionis comitem esse noxam. Et Solomon capite decimosextimo sacrorum Proverbiorum, ἀνὴρ ἄφρων (inquit) ἐπικροτῆσιν ἐπιχαίρει ἑαυτῷ ὡς καὶ ἐγγυώμενος ὅτι ἑαυτὸς εὖ ἴσται. At enim prædes illos quinque nostros, tot tantisque facultatibus idoneos & locupletes habes: sestertium, pondo, minarum, & talentorum summis, & nostris denique externisque copiis exuberantes: quibus satis cautum esse fidei tuæ confidis & nostræ (ut arbitror) opinionī. Quis scit an in alio genere soluendo perinde futurus sim? Illa fortasse regesta, & uelut in numero erant penes me, quæ hæcenus prompta sunt ad interpollandum usum antiquorum uerborum, priscaque rerum memoriā exuscitandam, quæ iam olim consopita & propè obruta erat. Quibus etiam digressiones intercalandas duximus ueluti operis corollaria: ut lectionis refractaria fastidium & alioquin tædiosa, his tanquam emblematis insertis discuteretur. Quibus etiam ipsis sales interdum aspergendi fuerunt: ut rebus alioquin insulsis ad uulgus & frigentibus, nec gustu lectorem quælibet inuitantibus. Tum igitur copiose & plixie fortasse diuturna fretus parsimonia, atq; etiam ex alieno aut certe aduentitio, mensus sum: nec segnius, maligniusq; sestertia quàm sestertios, nec talenta quàm sestertia, pondoq; adnumerauī. Etenim aditum mihi patefecerat commētatio obnixa & peruicax ad penus auctorum classicorum & locupletum: unde promere licuit dapsiliter pondere, numero, & mēsurā. Quod si indidem post me promere & apponere alius institerit, existimo non maiorem eum gratiam laturum, quàm si in condicō cōuiuio semel opsonia reponeret, sepiusq; repe

tita. Nec in hoc inuentum licebit, quod in Annotationes licuit. Quanquam hoc ad me iam non pertinet, quod Alziatus homo mihi amicus, & apprime utraque lingua doctus suum fecisse uidetur. Idcirco pro me licet ut fecerit, quod modo sine captione mea fiat, praesertim cum in prouincia rem gerat quae ferme & sortito ei obtigit, & merito: & quasi in aere suo bona ex parte negociet, homo scilicet iuris consultus in legibus restituendis. Sed tamen & ipsi cauendum erit ab illis, qui solertiam esse censent ex aliena segete per speciem spicilegij manipulos subducere. Sed ut ad te redeam, quicum mihi nunc res est, si te auctore in illo alio genere in quo operas indicere mihi, iniungereque obstinasti, periclitari ingenium uelim & industriam, uideamus quid explicare queam & perficere. Ego qui ex conditis & repositis edere liberaliter & copiose institui aliquo cum successu, nouo uelut ingenio nunc induto, aceros iam collectos argumentum utique obsoletum gloriae transmisero, aquas pluias & collectitias iam fastidire coepero, de meo uiuoque haurire statuero & apponere. Exigua mox omnia, ieiunata uidebuntur. Hoc uitare uolens, excutere ima & adniti insistitero, pluteumque genu aut calce tundere, quo magis eliciam, quod uberius fluat: conturbauero fortasse conceptacula rerum, & de saepe hausero: nec statuere hic in solitudine potero ipse mecum, id ne uitium sit ingenij immodice, turbideque inferuescentis, an iudicij culpa, feculentum esse arbitrantis, quod fluit exuberanter atque confertim. Nam quod in alienis scriptis satis uideo, in meis non agnosco, nec diiudico nisi ex interuallo, quod mihi non concedis: cum interim natura procliuior sim ad copiam fundendam, quam ad frugalitatem. Quod nisi appetentis iam senectutis sensus ad parsimoniam me uergere compulerit, uereor ut modum tenere possim, uobisque me probare, qui modos, numerosque legitimos magnis ab auctoribus mutuamini:
quod

quod item mihi non licet, qui à puero ñs nunquam assue-
 ui: simul qui in hoc uico ad rustica iã & incõdita me trãstu-
 li. Et cum in alijs honestis desiderijs, tum in hoc ipso natu-
 ræ inferuio, nullum plerunq; ut modum alium adhibeam
 quàm quantus est tenor alacritatis animi ad rem coeptam
 tuendam & prosequendam: & in hoc genere tantum, quã-
 ta est tractabilitas sensuum sese proferentium. Qui mihi in-
 usitata ipsi specie sæpenumero cum se sistant, aliunde hau-
 sto apparatu ad indicandos eos interpretandosq; uti ne-
 queo. Quod nisi stilus appositus præstò sit & sub manu,
 in luto ut hæreat commentatio necesse est. Atqui ingeniu-
 um habeo ut liberale sic morosum, ut nisi stilus ex tempo-
 re excipiat quæ ab eo funduntur, contrahat mox sinum,
 alioq; se cõuertat. Sic multa à me coepta ob ib interrupta
 sunt & desita, quod ad interpellatas cõmentationes reuo-
 care animum non potuerim postea eadem alacritate, quæ
 genius est operum. Aqua enim identidem hæret (ut dicunt)
 nisi flumen orationis deducatur uoluptate scribendi. Hic
 si diem aliquam petiero longiusculam ad stilum reconcin-
 nandum, tute frustratoriam hanc dilationem esse dices, la-
 borisq; detrectationem. Quare uerbum ultra nõ addam:
 nisi te hoc iterum admoneã, tuo meoq; periculo rem agi.
 & alioqui si τὰ πῶν εἰλωρ κοινὰ, de existimatione mea solli-
 citum te ex æquo propemodum mecum esse oportet. Cæ-
 terum periculum nullum est ut uideo: ne Philologiam tu-
 am funestam indicto nuper funere illius tibi deamata,
 ut quidem ex animi tui sensus de Oscine, quæ obstrepere
 uisa est liquido auspicio. Quod petis ut ignoscam de eo,
 quod aliquãdo ad me scripsisti de homine tibi, mihiq; ami-
 co, quasi ab eo magis steteris: non faciam. Neq; enim cau-
 sam esse uideo cur te uenia dignum putem in ea re, cuius
 ipse culpam agnouit literis obsignatis. Quod si tu ex ani-
 mi sententia loquutus es, bene habet, nec incommode aut

infeliciter res cessit, nec me poenitere potest eius rei, quā bene uertisse mihi tu cum illo persuasisti. Tametsi mihi postea aestimanti *ένια παρακεκινδυνεύωδς δξυμώρως έοικερ, δξ ουπδ υμας κατέμαθορ άπδ έσκεδς τής υπ' έμδ άντεπεσαλμύοις αυτωι* quæ prius ipsa non item uidebantur, freto scilicet cōscientiā retentæ semper amicitiaē. Erasmus mihi salutabis, cuius literas nullas accepi, ex quo famulus eius cum literis meis hinc abiit, sed eius quotidie in urbem expectat aduentus. Ad alterius tuæ epistolæ argumentum non rescribam: quando mihi nec uacat, nec uideo me paria tecum facere in ea re explicanda posse, quam tu acriter animaduersam diserte, & copiose persecutus es. Nec tamen *έν πασιν όμοια φρονώ σοι*. Sed in eo quod me admones in fine epistolæ, agnosco & amici hominis partes, & iudicis prudentis. Placet enim quod *πδι σωρετ ήν τυχόντωρ καί τυχδσώρ* cauendum esse censes. Vale uir doctissime, & quod facis me ama, quo iustius te redamem. E Marliano nostro, postridie Calendarum Maij.

GVLIELMVS BVDAEVS PETRO
AMICO SODALI FRANCI
SCANO SALVTEM.

Agna te nimirum esse affectum in me indignatione oportet, qui cum iterum ad me eadem de re (ut opinor) scripseris, nihil quicquid literarū tuleris. Neque enim aut amicitiaē nostræ ratio, aut doctrinaē tuæ singularis & eximia nota, aut studiorū cōmunitas, amorque literarū elegantium, quæ ueluti Testera est amicitiaē inter homines studiosissimos, hoc admittit: ut ego quod nullius unquam literati uiri puocationes officij cōtempserim aut neglexi, literas tuas paruifecerim: aut in ijs loculis forulis uel condide